

bæret i bedste Overensstemmelse med Valgerne her". Altsaa der har den højtærede Konseilspræsident ogsaa udtalt det: jeg bor ikke længere i Kredsen, men naaget jeg bor andet Steds, er jeg i største Harmoni og Overensstemmelse med de Herrer, som her ere forsamlede. Altsaa: alt, hvad der foreligger tyder paa, at den højtærede Minister ikke har Valgbarhed i 9de Kreds, og som Følge deraf kan han i Følge Grundloven ikke være valgt, hvis det er saa. Det er ingenlunde min Mening, som Sagen nu foreligger, at ville opfordre det høje Thing til at træffe Afgørelsen i Dag. Det er jo meget muligt, at der fra den højtærede Konseilspræsidents eller anden Side kan staves Oplysninger til Beje, som vise, at der virkelig her foreligger dobbelt Domicil, og at altsaa Valgbarhedsbetingelserne med Hensyn til 9de Kreds ere oplydte. Men jeg siger, at vi kunne ikke gaa slet saa let over alt, som den ærede Ordfører opfordrede os til. Der er Grund til, at ærede Medlemmer gøre sig bekendte med, hvad der foreligger. Jeg skal derfor foreslaa, at Godkendelsen af Valgene i 9de Kreds af Konseilspræsident og Finantsminister Estrup og af Indenrigsminister Sengerslev udsættes, indtil Udvalget har indhentet nærmere Oplysninger.

Ordføreren (Steffensen): Jeg skal med Hensyn til det Foredrag, vi nu hørte, bemærke følgende. Det er ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem gjorde gjældende, at der ikke var Berøringspunkter mellem det Valg, hvorom der var Tale i 1886, nemlig Biskop Eshyrs, og det nu foreliggende Tilfælde; thi i Klagen fremhæves netop det, at de tvende Ministre ere opførte paa Valglisten i Kjøbenhavn, som et af de Momenter, der særlig skulde tjene til Bevis for, at de havde Domicil i Kjøbenhavn og ikke ovre i deres Valgkreds. Det er derfor ikke uden Grund, at jeg har henvist til det, der påserede dengang. Naar nu det ærede Medlem gør gjældende, at den Omstændighed, at det under den private Retssag af Sagføreren er blevet hævdet, at Konseilspræsidenten ikke havde Domicil derovre, men havde sit Domicil i Kjøbenhavn, ikke boede derovre, men boede i Kjøbenhavn, skulde være særlig afgørende som Bevis for, at han heller ikke havde Bopæl derovre, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg ikke vil sige noget ondt om Sagførerne, for en Sagfører kan ganske rigtig tale Sandhed ligesom andre Mennesker; men jeg tillod mig at bemærke, at det kan hændes, at en Sagfører, naar han fører en Sag, gaar temmelig vidt i sine Udtalelser, i sin Sver

for Klientens Sag. Det kan hændes, at den, der defenderer en Mand, kan udmale ham saaledes, at man skulde tro, at han hverten havde sunde Sjæls- eller Begemsebvner, naaget han, naar man ellers træffer ham ude i Livet, kan være en ret fornuftig Mand at tale med. Men det er ikke det, jeg vil gøre gjældende. Jeg vil blot hævde, at Sagføreren her har været maaste ikke ganske korrekt i sine Udtryk. Vi maa nemlig huske paa een Ting. Naar man taler om Bopæl et Sted, tages det meget hyppigt i den Betydning, at en Mand har stadig Bopæl der, hvor han opholder sig; man lægger Vægt paa Mandens Ophold paa Stedet. Paa den anden Side bruger man ogsaa Udtrykket, at have Bopæl — og det er Grundlovens Opfattelse — om det Sted, hvor man har staaende en Leilighed. Hvor man, naar ikke en eller anden Grund hindrer deri, har sit stadige Ophold, idet man, naar den Omstændighed falder bort, som gør, at han ikke opholder sig i Leiligheden eller paa Eiendommen, da vender han tilbage dertil. Hvor Forholdet er dette, siger man ogsaa, at man har Bopæl, selv om man ikke ser Stedet hele Aaret igjennem et eneste Dieblit. Derom er der ingen Tvivl. Man behøver selvfølgelig ikke at have Dug og Dist for at have Bopæl der, ja man behøver overhovedet ikke at have Dug og Dist for at have Bopæl, men det kan være en Betegnelse for, at man har Bopæl det Sted. Ser man nu paa Forholdet i dette Tilfælde, saa er der jo Spørgsmaal om Berettigelsen til i Genhold til Plakat af 31te December 1823 at lade møde for Forligskommissionen ved en Prokurator; for at man kan have Ret dertil, skal man bo mindst 4 Mil fra Stedet. Det bliver altsaa Spørgsmaalet: skal der nu lægges Vægt paa at bo i den Forstand, at man skal have sin Eiendom, det Sted, hvor man søger til, naar man ikke af særlige Grunde holdes borte derfra, eller skal der lægges Vægt paa at bo som værende lig med at opholde sig. Der er næppe Tvivl, der vil være i Tvivl om, at hvor det dreier sig om en saadan Berettigelse til at give Møde ved Prokurator eller ikke, er Forholdet dette, at Vægten maa lægges paa, hvor den Paagjældende selv opholder sig, det er Bopæl i den Forstand; men det kan utvivlsomt ikke — hvad man nu end mener om Prokuratorers Maade at tale paa — af denne Retssag udledes, at Konseilspræsidenten ikke har Bopæl derovre. Konseilspræsidenten har stadig den samme Eiendom derovre, som han har haft i mange Herrens Aar. Og det er vist ikke 16 Aar